

2006: l'any per controlar la crisi de les armes

Els governs mundials es trobaran a les Nacions Unides de Nova York entre el 26 de juny i el 7 de juliol per revisar els acords del 2001 del Programa d'Acció de les NNUU sobre les Armes Lleugeres

1.000

MORTS CADA DIA

Presentació

L'informe que teniu a les mans us convida, des del rigor, a prendre consciència de la dimensió d'una autèntica crisi global: la proliferació de les armes lleugeres.

Al món existeixen uns 640 milions d'armes lleugeres, o sigui, una arma per cada deu habitants. A més a més, es calcula que entre 10 i 14 mil milions de munició nova surt al mercat cada any, quantitat suficient per a matar dues vegades cada persona.

Avui, les armes circulen pels carrers de Londres, Manila, Bagdad o Johannesburg amb total impunitat. Així, la proliferació i l'ús il·lícit de les armes lleugeres posen en perill la seguretat personal, minven el bon govern, contribueixen a la violació dels drets humans i fan augmentar la pobresa.

És per tot això que en aquest informe es parla de crisi global i d'epidèmia. Una epidèmia que té un tractament clar i possible: regular el comerç d'armes. La 2a Conferència Internacional de les NNUU que ha de revisar el Programa d'Acció sobre aquest tipus d'armes i el seu tràfic il·legal és una gran oportunitat per tal de començar a aturar els efectes d'aquesta terrible epidèmia.

Aquest informe ha estat elaborat per la Xarxa Internacional d'Acció contra les Armes Lleugeres (IANSA). Una xarxa que, formada per més de 700 organitzacions d'un centenar de països, treballa per a la creació de controls en el comerç internacional d'armes i pel desenvolupament de polítiques que protegeixin les persones de la violència armada.

La Fundació per la Pau és membre d'IANSA i la representa a Catalunya. Per això, ha fet la versió catalana de l'Informe i en promou la difusió al nostre país.

A la Fundació per la Pau sabem que les causes dels 20 conflictes oberts arreu del món, així com de les diverses situacions de violència que patim en les nostres societats, són complexes i diverses. Ara bé, la proliferació de les armes n'agreuja les conseqüències quan no els provoca directament.

Quan la nostra societat continua impregnada de la cultura de la violència, es fa urgent i necessari construir alternatives. La instauració progressiva d'una cultura de pau és la nostra proposta: el foment de l'educació per la pau, la noviolència, els drets humans, la justícia i el desarmament, són les nostres eines.

2006: temps de controlar

A principis d'abril d'aquest any, un policia sud-africà va disparar i matar tres dones, un nadó i posteriorment els quatre policies que l'acompanyaven, abans de morir per un tret que ell mateix es va disparar.

El diumenge de Pasqua, David Pacheco, de dos anys d'edat, va ser mort a causa d'una bala perduda que va anar a parar al cotxe de la seva família mentre viatjava pel Bronx, a Nova York. La bala fou disparada durant un tiroteig entre dues bandes rivals, que va iniciar-se perquè un home en mirà un altre d'una manera que el segon va considerar irrespectuosa.

Una setmana més tard, a l'Índia, el polític Pramod Mahajan fou disparat tres vegades per part del seu germà. L'agressor, gelós pels èxits del seu germà, utilitzà una arma que posseïa legalment per matar-lo.

Durant el mateix mes, al Nepal, han mort com a mínim catorze persones que es manifestaven a favor de la democràcia, a causa dels trets emesos per membres del cos policia.

Mil persones moren cada dia a causa de les armes de foc, i moltes altres són greument ferides. Medul·les espinals lesionades, famílies destrossades, cors trencats. Si la mort, les ferides i les incapacitats físiques resultat de l'ús d'armes de foc fossin catalogades com a malalties, les veuríem com una epidèmia. Les armes són, doncs, el vector de malalties creades per l'home i són manifestament perjudicials per a la salut humana. Cap país n'és immune.

Un miler de persones moren cada dia

D'aquestes 1.000 morts diàries, una mitjana de 560 són homicidis criminals, 250 són morts directament causades per la guerra, 140 són suïcidis, mentre que 50 són accidents o morts sense una causa determinada.¹ No obstant això, l'impacte de les armes supera aquestes víctimes mortals: per cada persona que mor, tres persones són ferides. A més a més,

les armes

podem parlar de conseqüències a llarg termini que afecten el desenvolupament econòmic, la democràcia i el benestar social de les comunitats.

La violència armada és sovint considerada com una seqüència d'incidents aïllats. D'aquesta manera, l'assassinat per armes de foc es percep com a problema inconnex al suïcidis amb una arma; i alhora, les morts per armes durant un conflicte tampoc es relacionen amb les morts que es produeixen per la mateixa causa durant els anys posteriors a aquest. Així doncs, és còmode i fàcil separar el problema del tràfic d'armes del terrible cost humà que provoca la violència armada.

Però la disponibilitat i l'ús inadequat d'armes, els alts índexs de mort per armes de foc en moltes parts del món i els mitjans utilitzats per a la seva distribució, són aspectes d'un problema comú global: la proliferació incontrolada d'armes lleugeres. Tal i com afirma un dels membres d'IANSA, "un nen mort és un nen mort, independentment de si és un nen soldat a Uganda, una víctima del crim a Soweto o un estudiant de secundària dels Estats Units".²

El panorama general revela la veritable cara del problema: una epidèmia mundial que requereix solucions globals. Les armes que circulen pels carrers de Londres, Manila i Johannesburg poden provenir de la mateixa partida de producció.

la crisi d'armes **sota control**

Les armes lleugeres presenten, en comparació amb altres armes, un desafiament addicional. Les seves mides reduïdes i la seva lleugeresa les converteixen en armes fàcils de traficar, amagar i utilitzar, fins i tot per un menor. Cap govern no pot parar aquesta epidèmia tot sol, perquè les armes no respecten les fronteres.

Mentre els governs, les organitzacions internacionals i els mitjans de comunicació debaten sobre les mesures d'emergència necessàries per a lluitar contra l'amenaça potencial de la grip aviària, les armes lleugeres continuen escapant del radar de l'atenció mundial. Si morissin 1.000 persones al dia a causa de la grip aviar, el món es despertaria. La comunitat internacional, els governs, els mitjans de comunicació i el públic han de donar aquest pas per tal de fixar el tema de les armes lleugeres dins l'agenda com una crisi que requereix acció immediata.

2006 és l'any per aconseguir-ho

Al juny de 2006 es portarà a terme una reunió global sobre les armes lleugeres a la seu de Nacions Unides, Nova York. Aquesta serà una oportunitat per redefinir la problemàtica de les armes lleugeres com una crisi global i exigir que la comunitat internacional abordi el tema en aquest marc. Tot i així, si no s'uneixen esforços, és probable que en aquesta reunió només es revisin les peces essencials sense aconseguir finalment un nou compromís per avançar.

Errors conceptuals

El *lobby* a favor de les armes pregona el mite que "les armes no maten gent, la gent mata gent". No obstant això, l'evidència mostra clarament

ja ha començat

que quan les armes es troben amb més facilitat a l'abast dels individus, és més probable que les persones morin i resultin ferides, ja sigui en una guerra, als carrers o dins les cases.

Encara que les armes no siguin la causa original de la violència, sí que la multipliquen significativament, augmentant la fatalitat d'una situació. Un estudi dut a terme als Estats Units va demostrar que la probabilitat de que una agressió domèstica amb una arma de foc fos letal era dotze vegades major que en un atac similar amb un altre tipus d'arma.³ Les armes de foc resulten més letals en els intents suïcides que els altres mètodes, segons l'opinió dels experts en prevenció suïcida.⁴ Un estudi sobre les admissions hospitalàries a Austràlia va demostrar que l'índex de mortalitat per ferides de bales d'armes era el doble respecte l'índex de mortalitat per punyalades.⁵ Si hi ha armes presents, moren més persones, ja sigui per accidents, suïcidis o homicidis. Quan les armes de foc es troben fàcilment disponibles, també alimenten una cultura de violència, la qual genera una por que exigeix un major ús d'armes. Contràriament, l'evidència comença a demostrar que si es restringeix l'accés a les armes, les morts i ferides per armes disminueixen. Al Brasil, la nova llei sobre armes de foc del 2003 va limitar la possessió d'armes i va incloure una campanya de recol·lecció voluntària. L'any següent, les morts per armes van disminuir un 8%, és a dir, es van evitar més de 3.200 morts en un any.⁶

Un altre error conceptual és que la violència armada pot classificar-se en dues categories diferenciades: guerra i crim. En realitat, la violència armada succeeix en un *continuum*, que supera els camps de batalla i arriba al centre de les suposades comunitats pacífiques. Els nivells més elevats de morts per armes no sempre responen a guerres. Per exemple,

durant l'any 2000 es van cometre 10.854 homicidis amb una arma de foc a Sud-àfrica. Aquesta xifra és gairebé la mateixa que la quantitat de morts entre 1996 i 2004 durant la guerra civil de Nepal (10.884).⁷

Un tercer error conceptual és que les armes 'il·legals' són totalment diferents de les armes 'legals' i que només les armes il·legals constitueixen el problema. Aquesta és una fal·làcia perillosa. El cert és que les armes 'il·legals' tenen el seu origen en el comerç legal, i que tant les armes legals com les il·legals s'utilitzen per cometre actes de violència. Per exemple:

- El 80% de les armes involucrades en crims prové dels Estats Units, on la seva primera venda fou legal.⁸
- El 72% de les armes utilitzades en crims a Rio de Janeiro foren inicialment armes de possessió legal al Brasil.⁹

Gairebé totes les armes de foc al món van ser fetes en fàbriques autoritzades per un govern, o fins i tot en fàbriques del mateix govern. En algun moment posterior a la primera venda o 'transferència', algunes armes es desvien cap al mercat il·legal o cap a l'ús inadequat.

El cicle de vida de les armes de foc

Encara que es fabriquen al voltant de vuit milions d'armes lleugeres noves cada any, molt més important que la nova producció és el traspàs d'armes utilitzades d'un usuari a un altre. Les armes duren –i maten– durant dècades. En finalitzar la Guerra Freda, bona part dels grans arsenals de l'Europa de l'Est es van vendre a zones africanes en guerra.

Aquestes armes encara s'estan utilitzant en conflictes a l'Àfrica. Un cop acabada la guerra, les mateixes armes s'utilitzaren per cometre crims.

Analitzem un exemple hipotètic del cicle de vida d'una arma. Un rifle AK 47 de fabricació xinesa es ven, legalment, durant la dècada dels vuitanta a l'exèrcit d'un país de l'Europa de l'Est. Una dècada després, posteriorment al final de la Guerra Freda, un intermediari el ven, fent-se valer d'un certificat d'ús final, provant (suposadament) que el rifle està destinat a ser

utilitzat per les forces armades d'un país absent de conflicte a l'Àfrica Central. Però el certificat d'ús final és fals, no s'efectuen controls i l'arma passa al tràfic il·legal, i acaben en mans d'un grup rebel que lluita en la guerra civil d'un país veí. S'utilitza durant diversos anys en violacions dels drets humans. El conflicte finalitza. El rifle queda en possessió d'un combatent rebel que l'utilitza per a saquejar aliments. Amb el temps, el combatent el ven, el rifle travessa dos països de l'est d'Àfrica i acaba en una comunitat dedicada a la cria de bestiar que està en conflicte amb els seus veïns pels escassos recursos.

La producció, la venda i l'ús indegut de les armes són aspectes d'un mateix problema que, sumats, agreugen la crisi global.

Photograf by Kate Holt / IANSA / Eyevine

Un excés d'esclertes legals

Ja que les armes lleugeres no respecten fronteres, sent fàcils de traficar i d'utilitzar indegudament, les mesures locals i nacionals, encara que són importants, no són suficients. Es necessiten mesures globals per tal que operin en tot el món procediments similars. Existeixen diversos acords nacionals i regionals per controlar els moviments d'armes lleugeres, però en falten a nivell mundial.

- No s'han acordat estàndards globals per a l'ús dels governs al moment de decidir si autoritzar o no una exportació o transferència d'armes.
- No existeixen pautes internacionals que guïin els estats a regular la possessió d'armes per part dels ciutadans.
- No existeix un tractat que controlï les activitats dels intermediaris d'armes.
- No existeixen requisits legals que obliguin els Estats a registrar les armes existents i la seva ubicació (ja siguin reserves militars, dipòsits policíacs o llars civils), ni tampoc cap obligació legal de cooperar amb altres països en la cerca d'armes que hagin estat utilitzades en crims o guerres.

Quines són les conseqüències?

A continuació s'enumeren tres exemples basats en escenaris reals:

- 'Si no les venem nosaltres, algú altre ho farà.' El govern del país A, la pràctica del qual ha estat la d'utilitzar municions per tal d'apacar disturbis civils, desitja comprar un carregament d'armes per a les seves forces de seguretat. Intenta comprar armes al país B, on s'apliquen criteris d'exportació que inclouen la consideració d'estàndards de drets humans –per tant es rebutja la transferència. Llavors, el país A sol·licita el mateix al país C que no posseeix aquests criteris. La transacció es du a terme.

- Un intermediari d'armes natural del país D, es troba a la seva oficina a la capital del país E. Aquest intermediari arregla la transferència d'armes des del país F a un grup rebel que està cometent atrocitats al país G. El país E no controla les activitats dels intermediaris i ja que les armes mai entren al territori del país E, l'intermediari no està violant la llei. El seu propi país sí que té controls sobre els intermediaris però només dins de les seves pròpies fronteres; en conseqüència, l'intermediari aconsegueix evadir les lleis nacionals del seu país fent negocis a l'exterior. El resultat és que el grup rebel del país G obté les armes i continua cometent atrocitats amb tota impunitat.

- Un criminal que no pot comprar una arma de manera legal, li demana a un amic (sense antecedents penals) que compri l'arma a un comerciant legal. Si no existeix un sistema de registre que vinculi l'arma amb el comprador, no existeix res per dissuadir l'amic de comprar l'arma i lliurar-la al company delinqüent.

Què són les armes de foc i les armes lleugeres?

- Les armes de foc són armes que un individu pot carregar i utilitzar: revòlvers, pistoles, fusells, escopetes, submetralladores i fusells d'assalt.
- Les armes lleugeres són armes que requereixen més d'una persona per operar-se: metralladores pesades, canons antiaeris, morters, llançagranades propulsats per coets, fusells sense reculada i sistemes portàtils de míssils antiaeris.

En aquest informe utilitzem les paraules 'armes lleugeres', 'armes' i 'armes de foc' de forma intercanviable. (Els diplomàtics prefereixen el terme militar 'armes lleugeres').

Els diplomàtics que negocien en les reunions de l'ONU sobre el control d'armes lleugeres es troben més acostumats als processos de desarmament d'armes convencionals més grans o d'armes nuclears, biològiques o químiques. Normalment, aquestes negociacions les porten a terme diplomàtics que tenen un propòsit militar. És per això que quan el 2001 es va negociar el Programa d'Acció, van

intervenir majoritàriament experts en el control d'armes que posseïen com a idea principal preguntes relacionades amb la seguretat i sobirania nacional més que a l'impacte de les armes lleugeres en el desenvolupament, la unió entre l'ús indegut d'armes lleugeres i els drets humans i els factors que duen a la gent a decidir adquirir una arma.

Les armes més grans amb les quals aquests diplomàtics es troben acostumats a tractar solen mantenir-se en reserves, en un nombre limitat de països, en llocs coneguts pels governs d'aquests països. Normalment, les reserves es troben sota el control de les forces governamentals, per la qual cosa les decisions que es prenen sobre les armes poden estar implementades per ordres provinents des de més abaix que la cadena de comandament.

No obstant això, la majoria de les armes lleugeres es troben en mans de civils. S'utilitzen en tots els països del món i per una gran varietat d'actors: policia, forces armades, guàrdies de seguretat, criminals i civils comuns. Aquest problema tan generalitzat reclama el compromís d'una coalició més àmplia entre les agències de seguretat pública i les ONG.

Els intermediaris d'armes

Els intermediaris són agents comercials que arreglen o faciliten la transferència d'armes, sense que necessàriament prenguin possessió de les mateixes. Sovint, els intermediaris no es poden processar segons les lleis d'importació i exportació nacionals, perquè les armes mai entren al país on operen els intermediaris. Aquest fet permet que operin amb impunitat. Els 13 embargaments d'armes imposats per l'ONU durant l'última dècada han estat violats de manera sistemàtica. Tot i així, molt pocs dels responsables acusats per l'ONU en els seus informes han estat processats satisfactoriament.¹⁰ Tan sols 40 països disposen de mesures legals per controlar aquests actors i molt pocs compten amb els controls extraterritorials necessaris per a fer efectives les lleis.¹¹

Els governs han estat discutint com regular els intermediaris d'armes des del 2001 i totes les nacions han coincidit en el que s'havia de fer. No obstant això, l'agenda de negociacions i el "pla de ruta" que varen triar aquests mateixos governs retarda les negociacions sobre un tractat jurídicament vinculant que controlaria els intermediaris almenys fins al 2008. En aquests anys, i abans que aquest fet es concreti, moltes més vides es perdran degut a les accions irresponsables dels intermediaris il·lícits.

Com a resultat d'aquest tipus d'activitats, 1.000 persones moren diàriament a causa de trets i altres milers de persones més resulten ferides.

El món ha tardat en reconèixer aquesta terrible situació i prendre alguna acció respecte a aquesta crisi. No va ser fins al 2001 quan tingué lloc la primera reunió global per tractar el tràfic d'armes lleugeres a Nacions Unides.

No obstant això, la majoria dels diplomàtics que van assistir a la reunió continuaven considerant diferents les armes que s'utilitzen en 'conflictes' i en 'crims'. A més, no van poder establir un criteri global clar per a la transferència d'armes ni van tenir en compte els dos terços d'armes lleugeres que hi ha al món, en propietat de civils.

L'acord firmat el 2001, després de dures negociacions i molts compromisos, fou anomenat Programa d'Acció de l'ONU sobre Armes Lleugeres en tots els seus Aspectes.¹² Aquest acord no era legalment vinculant, cosa que significa que no és necessari que els governs el compleixin. Mentre la necessitat de restringir els subministres es va discutir obertament, els problemes de demanda i ús indegut van quedar, en la seva majoria, fora del debat. Parcialment degut a la negociació dels Estats Units de presenciar qualsevol tipus de discussió, no es fa referència a dos assumptes crucials: la regulació d'armes en mans de civils (tot i les vehements protestes de la majoria de les nacions llatinoamericanes i africanes que van reconèixer la gravetat d'aquest problema) i la transferència d'armes a grups armats no controlats per l'estat.

Al juny, el Programa d'Acció es revisarà en la segona reunió global d'armes lleugeres. Com es detalla en aquest Informe, aquesta reunió haurà de portar nous progressos.

El cost de la violència armada

Les armes de foc de gran potència s'estan infiltrant des de les zones de guerra cap a les àrees urbanes i comunitats rurals i, com a conseqüència, es corrompen els valors socials. En possessió d'una arma, les lleis i els costums que prohibeixen els assassinats, els robatoris, els tràfics il·lícits, els assalts o les violacions són més fàcils d'ignorar. A les societats tradicionals, l'influx d'armes ha provocat un impacte significatiu, augmentant la mortalitat en les disputes comunitàries i en la violència interpersonal i fent créixer el poder dels homes joves sobre les persones grans de les tribus, fins al punt que s'estan destruint comunitats.

Un treballador d'una ONG de Juba, al sud de Sudan, declara que: "Segons la tradició, les persones utilitzaven llances, arcs i fletxes per protegir el seu bestiar, però a causa de les guerres i de la possibilitat que tenen les comunitats d'adquirir armes, s'ha modificat la naturalesa de les disputes familiars. Hi ha hagut diversos casos de violència armada en famílies a causa de petites disputes que en el passat haurien estat resoltes amb arcs, fletxes i un advertiment. En l'actualitat, aquestes disputes es resolen amb armes i matant gent indiscriminadament. La setmana passada un fill va assassinar el seu pare per una disputa."

La violència armada augmenta abruptament quan s'introdueixen armes en una situació on:

- Hi ha poc compliment o absència de la llei.
- Existeixen cultures que resolen les seves disputes per mitjà de la violència.
- Existeix una associació entre la masculinitat i la violència.
- Existeixen bandes criminals poderoses.
- Existeix un alt índex de pobresa i desigualtat social.

El cicle de la pobresa

Tota la societat es troba afectada per la violència armada, però els pobres pateixen la major part de l'impacte. Els pobres són els més propensos a ser víctimes d'un tir, a més de ser els que tenen menys probabilitats de rebre tractament i rehabilitació i d'afrontar l'atur que genera una incapacitat o una lesió produïda per una arma. I degut al fet que les armes poden utilitzar-se per aconseguir diners o altres recursos, la demanda d'armes pot augmentar fruit de la pobresa. Es genera un cicle viciós de pobresa i violència on les armes ajuden els països pobres a seguir en el cercle de la pobresa.

Les grans promeses per combatre la pobresa que es van fer l'any passat no podran complir-se mentre el flux d'armes continuï incontrolat. Set dels vuit Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni no han pogut assolir-se a causa de la violència armada i la disponibilitat d'armes.

A nivell local, les fonts laborals s'han perdut i les oportunitats per a evadir la pobresa disminueixen amb el malmetement de la salut i l'educació

generada per les armes. A gran escala, les conseqüències de l'espiral de violència poden portar al tancament de les plantes de les empreses internacionals i nacionals, a una reducció del comerç per la falta de seguretat en el transport, a la disminució de les inversions directes estrangeres, a l'absència de turisme, i a problemes en la gestió dels recursos i administració nacionals.

Aquí hi ha alguns exemples:

- La violència armada és la principal causa de fam. Una enquesta de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació va indicar que els conflictes armats són la major causa de la fam en el món i són responsables del 35% de les emergències alimentàries entre 1992 i 2003.¹⁶
- Dels 32 països amb majors necessitats de l'Índex de Desenvolupament Humà del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD), 22 d'ells van ser afectats pels conflictes armats.¹⁷ I els últims 9 dels 10 països que s'esmenten en l'índex han experimentat un conflicte en algun moment des de 1990.¹⁸
- Segons el PNUD, més del 20% de la població de la regió de l'Àfrica subsahariana va patir les conseqüències de la guerra civil que va tenir lloc en la dècada dels noranta.
- L'economista del Banc Mundial, Paul Collier, estima que una guerra civil en un país de baixos ingressos té un cost econòmic de 50.000 milions de dòlars l'any, és a dir, el 250% del PIB mitjà.¹⁹
- Les pèrdues netes sobre la producció agrícola a causa de la violència armada a l'Àfrica van ser estimades en 25 mil milions de dòlars durant 1970-1997, o el 75% de tota l'ajuda en el mateix període.²⁰ En diversos estats africans, la violència va reduir el turisme fins a un 50% a mitjans dels anys noranta, privant-los de la valuosa inversió estrangera.²¹
- El Banc Interamericà de Desenvolupament va estimar que el cost anual de la violència armada a Llatinoamèrica era de 140.000 milions de dòlars aproximadament o el 12% del PIB.²²

On són les armes i d'on provenen?¹³

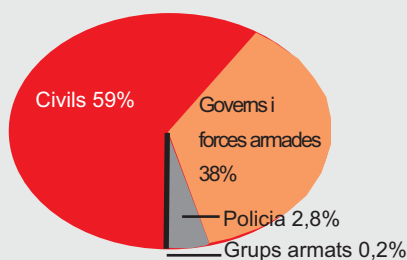
La magnitud del tràfic d'armes

El tràfic d'armes mou anualment 4.000 milions de dòlars, dels quals s'estima que prop de mil milions no estan autoritzats o són il·lícits. Això pot semblar molts diners, fins que ho posem en perspectiva. Per exemple, el valor del comerç anual del cafè a nivell mundial és de 70 i 80.000 milions de dòlars.¹⁴ El dany provocat per la proliferació d'armes es troba completament fora de proporció en relació als diners produïts en vendre-les. Quan es té en compte el cost total de la violència armada, els ingressos del tràfic d'armes semblen mínims.

Quina quantitat d'armes?

- Existeixen aproximadament 640 milions d'armes lleugeres en el món o el que equival a una arma cada deu persones en el món. Dos terços d'aquesta quantitat d'armes es troben en mans de civils.
- Almenys 1.249 empreses fabriquen anualment vuit milions d'armes noves a 92 països.
- A més, es fabriquen anualment entre 10 i 14 mil milions d'unitats de municions, prou com per matar dues vegades totes les persones del món.

Qui té les armes?

Els principals fabricants d'armes

País	Valor de les exportacions (en milions de \$)
EUA	533
Itàlia (mínim)	250
Brasil	164
Alemanya (mínim)	159
Bèlgica (mínim)	145
Rússia	41 – 130
Xina	100
Regne Unit	79
Àustria (mínim)	86
Japó	65
Suïssa	54
Canadà	52
República Txeca (mínim)	51
França (mínim)	48
Espanya (mínim)	47
Noruega	45
Turquia	30
Finlàndia	26

On són les armes?

Algunes de les xifres que destaquen:

Europa	Almenys 84 milions ¹⁵
EUA	Entre 248 i 286 milions
Llatinoamèrica	Entre 45 i 80 milions
Orient Mitjà: civils	Entre 45 i 90 milions
Orient Mitjà: policia i militars	Entre 13 i 17 milions
Nord-est d'Àsia	Efectius policials i militars: entre 22 i 42 milions
Àfrica subsahariana	30 milions

Cost per a la salut i per als serveis de salut

“Li trauràs el respirador a un nen per posar-l'hi a un pacient que té una lesió per arma de foc?” pregunta Olive Kobusingye, un cirurgià d'emergència d'Uganda que ara treballa per a la OMS al Congo.²³

A Sud-àfrica, el cost mig per assistir una víctima per ferida de bala és de 10.308 dòlars.²⁴ Als Estats Units, és de 20.304 dòlars. Per descomptat, les persones amb més probabilitats de rebre un tir són generalment massa pobres com per afrontar aquestes despeses. Encara que el govern pagui la factura, els pobres paguen el preu a mesura que els recursos es destinen a altres problemes de salut, incloent-hi la SIDA i altres serveis com l'educació.

El Dr. Walter Odhiambo, un cirurgià de Kenya i membre de IANSA, ens conta la història d'un noi congolès, a qui un tret va destruir la mandíbula. Fill d'un cercador de diamants, va rebre un tir procedent de soldats rebels que pensaven que duia diamants. Li va costar un any recaptar els diners entre els seus amics i la seva família per sotmetre's a un tractament. Va viatjar a Nairobi perquè li col·loquessin una placa d'acer en la seva mandíbula. La cirurgia va trigar 9 hores i va costar 6.000 dòlars. Això equival a:

- Un any d'educació primària per a 100 nens.
- Vacunes d'immunització per a 250 nens.
- Un any i mig d'educació per a un estudiant de medicina.

A Uganda, el pressupost per a la salut permet que es gastin 77 dòlars anuals per persona; mentre que el cost per assistir a una sola persona que va sofrir una ferida de bala és de 284 dòlars en terme mitjà.²⁵ A El Salvador, el cost de la violència va ascendir a 1.700 milions de dòlars el 2003, l'equivalent a l'11,5% del PIB i més del doble del que el país gasta en salut i educació juntes.²⁶ Un estudi realitzat el 2002 va estimar el cost total de la violència armada als Estats Units, incloent els costos del sistema de salut així com també la pèrdua de guanys i productivitat, en 100.000 milions anuals.

Compara aquesta informació amb els 4.000 milions, valor total del tràfic d'armes. En tenir en compte aquests costos més amplis, fins i tot les poques xifres que es troben actualment disponibles demostren que l'impacte del tràfic d'armes té més pes que qualsevol dels guanys que genera. No només aquells que han sofert una ferida de bala són afectats per la proliferació i l'ús indegut d'armes lleugeres. Els atacs als centres mèdics, el saqueig dels seus subministraments i la fugida del personal mèdic fan que les malalties curables es transformin en letals. Per exemple, el conflicte armat a la República Democràtica del Congo va provocar 3,9 milions de morts entre 1998 i 2004, molts dels quals per causes que podrien haver-se evitat: còlera, xarampió, polio, plagues, meningitis, etc. Els investigadors estimen que entre gener del 2003 i abril del 2004, al voltant de 600.000 persones van morir com a resultat indirecte de la inestabilitat i el conflicte.²⁷

Els supervivents a la violència armada superen amb escreix el nombre de víctimes mortals

- S'estima que per cada tres persones que pateixen una lesió, una mor a causa d'una arma.
- Els supervivents generalment pateixen lesions serioses, discapacitats permanents i traumes que els impedeixen dur una vida normal.

Un membre d'IANSA que treballa en la rehabilitació de víctimes de les armes a Guatemala ha indicat que les famílies pobres que resideixen allà mai poden contar amb els recursos per comprar una cadira de rodes. Per tant, una persona jove que ha quedat paralítica a causa d'un tir està condemnada a passar la resta del seu temps dintre de la seva llar, tret de certes ocasions on un oncle o un cosí tenen la força per aixecar-lo i dur-lo fora. A més de les necessitats mèdiques evidents en relació

amb les lesions contínues o immediates, les investigacions han demostrat que l'atenció psicològica és essencial per als supervivents a la violència armada. L'Organització Mundial de la Salut adverteix que els supervivents a la violència corren un risc cada vegada major de cometre actes de violència contra altres persones, motiu addicional per dirigir majors recursos a la seva atenció.

No obstant això, els supervivents són gairebé invisibles als ulls dels legisladors. Els efectes psicològics, econòmics i socials de la violència armada provoquen un impacte profund no només en aquells que van sobreviure a la violència directa sinó també en les seves famílies, amics, col·legues i comunitats.

Els impactes globals

- Els impactes globals recauen sobre tota la comunitat.
- Els nens no poden accedir a l'escola si hi ha tiroteig al carrer. S'exacerben els conflictes provocats pel limitat accés a l'aigua quan les armes s'utilitzen per resoldre disputes.

Les armes s'utilitzen per expulsar la gent de les seves llars i portar-la a camps de refugiats o de desplaçats, on poden ser víctimes de major violència i amenaces a punta de pistola. Segons l'ONU, el conflicte armat és actualment la força motriu darrere de la majoria dels fluxos de refugiats.²⁸

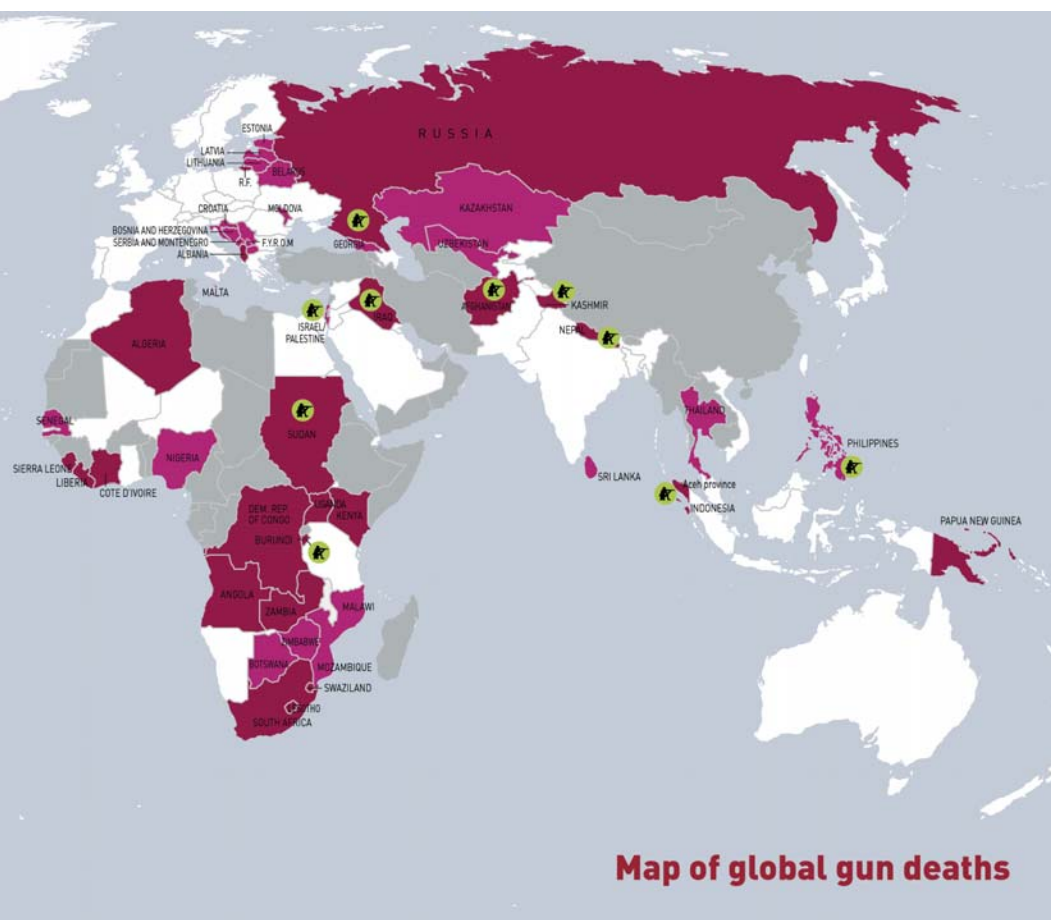
Existeix també un risc cada vegada major per als treballadors de l'ajuda humanitària que es brinda quan existeixen conflictes a causa de les armes. L'amenaça més rellevant amb què s'enfronten els treballadors d'ajuda humanitària és la dels civils armats.²⁹ Recentment, gairebé un de cada cinc entrevistats en una enquesta de treballadors d'ajuda humanitària va declarar haver estat involucrat en un incident de seguretat en els últims sis mesos.³⁰

En l'aspecte de l'accés dels nens a l'educació, no són només les lesions directes sinó també la percepció d'una amenaça el que dificulta el treball humanitari. Són pocs els beneficiaris als quals s'arriba –la mateixa enquesta va revelar que un 20% dels enquestats trobava que era impossible accedir a un mínim d'un 25% dels seus grups de beneficiaris a causa de les circumstàncies d'amenaces armades contínues. Això significa que s'han d'invertir més diners en seguretat, que d'altra manera podria destinar-se a l'ajuda directa. Moltes agències gasten entre el 5 i el 30% dels seus pressupostos operatius en seguretat.³²

Qui es veu afectat?

Homes

En tot el món, tant en els països rics com en els pobres, en guerra i en pau, les víctimes directes de la violència armada són en gran majoria homes joves. El 85% de les víctimes d'armes de foc tenen menys de 40 anys d'edat, i el 90% dels homicidis relacionats amb armes succeeixen entre homes.³³ La gran majoria dels que pressionen el gallet també són homes.³⁴ De la mateixa manera, els homes representen el 88% dels suïcidis amb armes.³⁵

Nens

“Quan Charles Taylor va envair Libèria, va lliurar el sistema de combat més mortal dels últims temps -mascles adolescents equipats amb fusells d'assalt AK-47.” Michael Klare, Professor d'Estudis sobre seguretat mundial i pau, Hampshire College, EUA.³⁹

Els nens són extremadament vulnerables a la desintegració de la família i de la comunitat produïda per la violència armada, i poden perdre el dret a l'educació. És el fàcil accés a les armes lleugeres fet que ha possibilitat l'existència de nens soldats. Les armes lleugeres són lleugeres i fàcils d'utilitzar, el que converteix un nen de tot just set anys en un eficaç combatent. Desenes de milers de nens es troben armats i lluitant en més de 20 conflictes arreu del món.⁴⁰

De fet, a països "pacífics" existeixen milers de nens involucrats en la violència armada organitzada, on nens armats patrullen àrees urbanes en parts de Brasil, Colòmbia, Nigèria i Filipines. A Rio de Janeiro, almenys 5.500 dels 12.000 nens i adolescents involucrats en el narcotràfic duen armes.⁴¹

Fins i tot quan els nens no són utilitzats directament com a forces de combat, la

proliferació i l'ús indegut de les armes lleugeres promou una cultura de violència amb armes que són vistes com a símbols de poder, domini i valor. En aquestes comunitats, els nens creixen creient que la violència, en particular l'armada, és essencial per a obtenir poder, béns, serveis i per fomentar el respecte, fet que permet que aquesta cultura de violència pugui perpetuar-se.

El continuum de la violència armada

La violència armada és contínua, amb armes que circulen d'una situació a una altra, des dels arsenals aprovats per l'estat fins a les mans de grups armats, de les zones de guerra fins als carrers.

Guerra

Les armes lleugeres són les armes triades per a la majoria dels conflictes, ja que són petites, econòmiques, fàcils de transportar i de mantenir. Són les responsables d'entre un 60 i un 90% de les morts directes de conflictes que ocorren cada any i indirectament de moltes de les morts per fam o per malalties previsible que tenen lloc durant els conflictes. Els fluxos d'armes i municions estimulen els conflictes existents i augmenten el risc que la inestabilitat es transformi en un conflicte. Els subministraments d'armes a les zones de conflicte augmenten la durada, la intensitat i la mortalitat del conflicte.

Pau inestable

Després dels conflictes, les armes sovint romanen en la societat. Un augment en l'acceptació de la violència significa que els nivells de violència interpersonal romanen elevats després del conflicte, de vegades durant dècades. El resultat és un major nivell de morts i ferits per armes. El Comitè Internacional de la Creu Roja estima que per als 18 mesos posteriors a la finalització d'un conflicte, les víctimes relacionades amb les armes arriben a ser entre un 60 i un 80% més que abans del mateix.⁴² La guerra civil a Guatemala va finalitzar el 1996 després de 36 anys. Però té un dels nivells més alts d'homicidis per armes en el món. Entre el 2 de juliol i el 30 de setembre de 2004, 33 persones de mitjana a la setmana van ser assassinades a la ciutat de Guatemala, de les quals el 92% van morir a causa de ferides per armes de foc.⁴³

És necessari canviar la forta connexió que existeix en moltes cultures entre l'ús d'armes i la idea de masculinitat. Sovint les armes són considerades com a objectes que augmenten la virilitat. En les comunitats tradicionals, on la violència forma part del camí cap a la masculinitat, la introducció d'armes ha originat un constant cicle de violència. A Papua Nova Guinea, on moltes comunitats estan destruïdes per la violència armada, un habitant va declarar: "En el meu poble cada home posseeix una arma, una arma pròpia. Si no tens una arma pròpia, llavors "Yu nogat nem", no ets ningú en el poble. Poden violar la teva dona. Poden robar-te. Poden fer-te qualsevol cosa."³⁶

Dones

Malgrat que les dones són menys propenses a rebre trets que els homes, són vulnerables a instàncies de la violència basada en el gènere si les armes hi són presents, és a dir, la violència amb armes que es comet contra la dona només pel fet de ser dona.

- A Sud-àfrica, cada trenta hores una dona és assassinada a trets per la seva actual o anterior parella amb un arma de foc legalment adquirida.³⁷
- Les armes s'utilitzen per amenaçar a cònjuges i parelles, i són àmpliament utilitzades en la violència íntima de parelles.
- Els famosos "crims passionals" són pitjors quan involucren armes, perquè els testimonis no hi poden intervenir.
- En els conflictes, la violència sexual a punta de pistola s'utilitza com una tàctica de guerra per aterrir i controlar la població civil.
- En una enquesta realitzada a Rio de Janeiro a dones que han sofert violència domèstica, el 86% va revelar que el seu abusador posseïa una arma i que elles desitjaven acabar la relació, però no ho feien perquè temien represàlies amb armes.³⁸

Les dones són afectades de manera desproporcionada pels danys que la violència armada causa a la salut, l'educació i altres serveis socials. I són elles les que després del cessament del tiroteig carreguen amb el pes; es converteixen en manteniment de la família i en responsables de tenir cura de familiars ferits. Les dones sofreixen de manera desproporcionada a causa de la violència armada, atès que gairebé mai són les que compren, posseeixen o usen les armes de foc.

A El Salvador, van morir més persones a causa de trets en els deu anys posteriors al procés de pau que en els dotze anys de guerra. Les armes són la major amenaça per als civils a l'Iraq. Les armes han matat prop de 8.935 iraquians entre l'abril del 2003 i el 19 de març de 2005, transformant-les en la major amenaça contra la seguretat civil des de l'acabament de la guerra.⁴⁴

Crims urbans armats

Els nivells de violència d'armes lleugeres en els països "en pau" és tan o més alt que en moltes zones de guerra. Durant alguns períodes, el nombre de morts per armes de foc a la ciutat de Rio de Janeiro ha estat major que les morts en batalla en els mateixos períodes en conflictes com el de Colòmbia, Sierra Leone, Iugoslàvia, Afganistan, Uganda, o Israel/Territoris Ocupats.⁴⁵ Moltes d'aquestes víctimes eren testimonis innocents: per cada tres persones hospitalitzades per ferides relacionades amb armes al Brasil, una és ferida de manera no intencionada.⁴⁶

Armes en mans de la policia i de les forces de seguretat

Es cometen més abusos dels drets humans amb les armes lleugeres que amb qualsevol altra arma. Les armes lleugeres són les eines amb les quals les forces de seguretat estatal reprimeixen el desacord, implementen polítiques repressives i cometen abusos dels drets humans. En fer-ho, creen una demanda d'armes entre la població civil, que assumeix que necessita armar-se per a autoprotegir-se, incrementant el cicle de violència letal.

Armes a la llar

Un mite comú és que les armes a la llar donen major seguretat. Les persones pensen que poden usar les seves armes per protegir les seves famílies dels assaltants, però això augmenta la probabilitat que un intrús pugui respondre amb força letal. Un estudi fet el 2003 als Estats Units va mostrar que posseir un arma a la llar augmenta en un 41% el risc que algú de la llar sigui assassinat.⁴⁷

A més a més, el mite de l'auto protecció amaga el risc de l'ús indegut de les armes a la llar. Les armes de foc a casa, incloent-hi les que estan en mans de persones que es consideren a si mateixes "ciutadans que compleixen amb la llei", són freqüentment responsables de morts i lesions. Estudis de mètodes suïcides han descobert que els intents utilitzant armes han tingut la major taxa de fatalitat als Estats Units i Canadà, on més del 90% dels intents de suïcidis amb armes han estat letals -mentre que la mortalitat per sobredosi intencionada es troba entre un 6 i un 20%.⁴⁸

Les armes a la llar també contribueixen als accidents, particularment amb nens. Nombrosos estudis demostren que els nens que troben una arma juguen amb la mateixa tot i que haver-los advertit de la perillositat que comporta. Als Estats Units, el 3% de les morts per armes de foc (al voltant de 900 a l'any) són accidentals, i 400 d'aquestes víctimes són menors de 19 anys.⁴⁹

La violència domèstica és més procliva a ser letal si hi ha una arma a la llar. Per a les dones, el perill de ser assassinades si hi ha una arma a casa s'incrementa en un 172%.⁵⁰

Llavors, què s'ha de fer?

Per a plantar cara a la violència armada, els governs han de deixar enrere el paradigma de l'estret concepte tradicional de "seguretat nacional" (que protegeix el govern) i acostar-lo a la visió de seguretat humana (que protegeix les persones). Per brindar seguretat i benestar a les persones, s'han d'adoptar polítiques basades en la prevenció de la violència, sigui quin sigui el context en el qual s'emmarca.

Les autoritats sanitàries internacionals han assenyalat que la violència armada és un problema que pot prevenir-se de la mateixa manera que poden prevenir-se altres lesions i malalties. Els conflictes entre individus i grups són una part normal de l'existència humana, però reduir l'ús d'armes lleugeres pot limitar l'escala i severitat d'aquestes disputes i els danys que se'n desprenen.

Hem de mantenir les armes lluny de les mans d'aquells que en facin, probablement, un ús indegut, ja sigui un grup rebel armat que comet atrocitats durant una guerra civil, una força policial que utilitza municions activament per reprimir manifestacions populars o un individu amb un historial de violència domèstica.

Això requereix que les normes i estàndards globals regulin la venda i la transferència d'armes tant a nivell nacional com a nivell interestatal. La transferència internacional d'armes no s'ha de produir si és probable que siguin usades per violar els drets humans, intensificar conflictes o obstaculitzar el desenvolupament; la venda d'armes a individus no s'ha de permetre si aquests individus no han provat la seva capacitat per portar-les o si no han obtingut una llicència.

Pel fet que les armes passen molt fàcilment de l'àmbit legal a l'il·legal, les regulacions han de ser fortes i consistents en tota la cadena de comerç. Els controls severos en les transferències internacionals poden veure's perjudicats si les lleis nacionals que regulen les armes són permissives. De la mateixa manera, tenint en compte la facilitat amb la que es transporten les armes, les mesures purament internes tenen molts límits: una regulació severa d'un país pot veure's perjudicada pels febles controls de la jurisdicció veïna. Els forts estàndards regionals i globals són necessaris per no permetre que els traficants, criminals i violadors aprofitin les esclerxes legals.

A més, les armes han de registrar-se per a permetre'n el rastreig i prevenir-ne el desviament al mercat il·legal.

El rastreig d'armes pot evidenciar el moment on els carregaments d'armes es desvien cap a les mans dels violadors dels drets humans, i això possibilita no tant sols combatre els buits legals, sinó també processar les bandes criminals i els compradors últims. A nivell individual, el registre d'armes de foc és essencial per al bon funcionament de les lleis que les regulen, en brindar un element dissuasiu als propietaris d'armes perquè no les venguin, les proporcionin o les prestin a persones que no posseeixen llicència.

Per descomptat, no n'hi ha prou amb concentrar-se només a reduir el subministrament d'armes. Les reserves d'armes existents han de ser controlades de manera segura per prevenir roboratoris o filtracions al mercat criminal. Han de destruir-se les armes excedents, així com també les armes confiscades per la policia o recol·lectades en programes de desarmament.

També han de tractar-se les raons per les quals les persones desitgen adquirir una arma. La demanda d'armes lleugeres està relacionada amb molts factors: econòmics, culturals i de seguretat. Les estratègies per reduir aquesta demanda varien entre les diferents societats, però inclouen:

- Proporcionar treball a persones que d'una altra manera utilitzarien el crim armat per aconseguir diners.
- Educar les persones sobre els riscos reals de posseir una arma a casa.
- Brindar models alternatius de masculinitat per posar fi al vincle entre virilitat i armes.
- Augmentar la capacitat de la policia, perquè els ciutadans hi confiïn, perquè facin complir les lleis i processin als criminals i que d'aquesta manera les comunitats no assumeixin que han d'armar-se.
- Entrenar la policia i les forces de seguretat per aplicar els principis internacionals de drets humans sobre l'ús de força i les armes de foc, a més d'eliminar la impunitat de les violacions dels drets humans que cometin aquests funcionaris.

La violència armada global és un problema multidimensional que requereix acció a tots els nivells: internacional, regional, nacional, local, a la llar i a la ment. Les solucions efectives han de ser àmplies i basar-se en lleis i polítiques, complimentació i informació, consciència i cultura, entre altres factors. L'ONU i els seus estats membres posseeixen un rol important en tot això.

2006: L'any de la Conferència de Revisió sobre les Armes Lleugeres

Els governs mundials es reuniran a la seu de Nacions Unides a Nova York entre el 26 de juny i el 7 de juliol per revisar els seus acords del 2001: el Programa d'Acció de l'ONU sobre les armes lleugeres.

El Programa d'Acció 2001 compromet els estats a:

- Establir una agència nacional per coordinar els departaments i organitzacions governamentals que treballin per reduir la violència armada en cada país.
- Establir un únic punt de contacte a través del qual la informació pugui compartir-se internacionalment.
- Involucrar organitzacions de la societat civil per detenir la violència.
- Harmonitzar les polítiques a nivell regional i enfortir els acords regionals subregionals sobre el control de les armes lleugeres.
- Destruir armes recol·lectades, confiscades i excedents.
- Implementar lleis adequades per prevenir la fabricació il·legal i el tràfic de les armes lleugeres, o el seu desviament cap a destinataris no autoritzats.
- Avaluar les sol·licituds d'exportacions d'armes, segons reglamentacions nacionals estrictes i consistents amb les responsabilitats existents dels estats i segons la llei internacional.
- Assegurar que els fabricants marquin totes les armes per la identificació i el rastreig.
- Garantir uns registres amplis i precisos, durant el major temps possible, de la fabricació, la tinença i la transferència de les armes lleugeres.
- Identificar i processar legalment els productors il·legals d'armes i els traficants.
- Reunir-se regularment per informar sobre els progressos realitzats.

El Programa d'Acció no:

- Esmenta els drets humans.
- Esmenta la necessitat de regular les armes lleugeres entre la població civil.
- Reconeix que el mercat legal és la font original del mercat il·legal.
- Esmenta el problema de les transferències d'armes a actors no estatals.

Progressos des de 2001 (a finals del 2005):

- 133 països han designat un punt de contacte oficial per a les armes lleugeres
- La meitat han establert una Comissió Nacional sobre armes lleugeres o un altre mecanisme de coordinació nacional.
- Prop d'un terç dels estats (65) han portat a terme alguna forma de desarmament domèstic, recol·lectant i destruint armes de les seves poblacions civils, de reserves del govern o d'excombatents. Aquests programes han anat des dels grans gestos (500.000 armes van ser recuperades i destruïdes al Brasil) fins a petits gestos (200 armes destruïdes a Ghana per acompanyar l'anunci del vicepresident sobre la millora dels procediments policials).
- Un 25% dels estats (54) van comunicar haver revisat almenys algunes de les seves lleis o procediments sobre les transferències internacionals d'armes lleugeres, i una proporció similar va dir haver fet el mateix amb les seves lleis en la regulació d'armes domèstiques.
- Només el 10% dels estats s'han pres el PoA prou seriosament com per desenvolupar un pla d'acció sobre les armes lleugeres.
- S'ha creat un nou acord global sobre marcació i rastreig d'armes lleugeres, però a causa de les objeccions d'una petita minoria d'estats, no és legalment obligatori i no inclou municions, per la qual cosa no hi haurà un impediment efectiu per als traficants.
- La majoria dels altres aspectes del PA no han estat implementats de cap manera.

El compromís ha estat més entusiasta a nivell regional, on alguns acord regionals i subregionals van més enllà del PA. Per exemple, el Protocol de Nairobi sobre armes lleugeres és un instrument vinculant que compromet 11 estats, del centre i l'est d'Àfrica, a seguir tots les directrius del PA, a més de regular estrictament la possessió civil i registrar i controlar els intermediaris d'armes. També inclou criteris contundents per determinar quan una transferència internacional d'armes lleugeres pot permetre's i quan es pot negar.

Existeixen altres acords regionals sobre armes lleugeres actualment a Amèrica Central i a la Comunitat Andina, el Fòrum de les Illes Pacífiques i la Comunitat de Desenvolupament d'Àfrica Austral. S'espera que la Comunitat Econòmica d'Estats d'Àfrica Occidental (ECOWAS) adopti una Convenció obligatòria per llei abans de la Conferència de Revisió de juliol. A més, la Unió Europea i l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), així com també l'Acord Wassenaar i l'Organització d'Estats Americans, han ampliat els acords existents abans del 2001. La Unió Africana, la Lliga d'Estats Àrabs, l'Associació de les Nacions del Sud-est d'Àsia (ASEAN) i la Comunitat Caribenya (CARICOM) estan treballant per millorar la coordinació en el rastreig del tràfic d'armes lleugeres a les seves regions.

- Esmenta l'ús indegut de les armes en mans de funcionaris estatals.
- Defineix "lleis i reglamentacions adequades" o "responsabilitats existents segons la llei internacional."
- Reconeix el biaix de gènere de l'ús indegut de les armes i de les ferides per armes.

Increment de la comprensió del problema

La bona notícia és que en els últims cinc anys hem assistit a grans avenços en la comprensió de la dinàmica del problema de les armes lleugeres, la interacció del subministrament, la demanda i l'ús indegut de les armes i, per tant, tant el subministrament com la demanda poden reduir-se. Sortosament, alguns governs han ampliat el seu punt de vista des del 2001, reconeixent per exemple que els experts en desenvolupament i salut pública són tan importants per al debat com els experts en arsenals.

No obstant això, aquest nou coneixement ha posat de manifest que l'acord del 2001 conté buits crucials, i que el PA no pot complir l'objectiu de reduir la proliferació i l'ús indegut de les armes tret que s'incorporin al tractat les peces que falten.

Llavors, què han de fer els governs en la reunió de l'ONU del juny?

La Conferència de Revisió ha de fer que el Programa d'Acció sigui més efectiu i aplicable, omplint els buits existents des de 2001. Quatre àrees en particular requereixen atenció:

1. Transferències internacionals d'armes

El 2001 els governs es van comprometre en el PA a regular les seves transferències internacionals d'armes d'acord amb les seves responsabilitats existents subjectes a la llei internacional. Però no existeix una comprensió o explicació comuna de quines són aquestes responsabilitats. En aquest moment, si bé alguns països tenen "criteris d'exportació" que s'utilitzen per decidir si les transferències d'armes han d'aprovar-se, els països no utilitzen els mateixos criteris. Tots els països necessiten operar d'acord amb els mateixos estàndards globals per a les transferències d'armes. Si no és així, una sol·licitud d'exportació d'armes que és rebutjada per un govern pot ser acceptada per un altre que està més d'acord amb el contracte i menys preocupat sobre la destinació i ús de les armes.

Els membres d'IANSA han proposat principis globals per a les transferències d'armes, sobre la base de la llei internacional vigent, per prevenir les transferències d'armes a països on existeix un clar risc que puguin:

- Utilitzar-se per violar els drets humans.
- Avivar el conflicte.
- Frenar el desenvolupament sostenible.

Aquests són els principis subjacents del Tractat de Comerç d'Armes que ara conta amb el suport d'almenys 46 governs, pels quals IANSA està fent campanya al costat d'Amnistia Internacional i d'Intermón-Oxfam. La Conferència de Revisió al juny ha de tractar aquests principis amb relació a les transferències internacionals d'armes lleugeres. Això també constituirà un diàleg previ per començar les negociacions al final d'aquest any sobre un Tractat de Comerç d'Armes que cobreixi totes les armes convencionals, incloent-hi tancs, avions, etc.

2. Regulació de la possessió civil d'armes

Per mantenir la seguretat pública, la possessió civil d'armes ha de ser reconeguda com un privilegi amb responsabilitats associades al manteniment de la seguretat pública. En la majoria de països, per conduir un vehicle, els sol·licitants han d'aprovar un examen per demostrar les seves habilitats per conduir, i se'ls emet una llicència. Encara que no estan dissenyats per fer-ho, els cotxes poden matar gent. Si un vehicle xoca, matant a un vianant, el propietari del vehicle pot ser identificat mitjançant la verificació del registre de la matrícula. Les armes estan específicament dissenyades per matar gent, i és molt probable que ho facin sempre que s'utilitzin. No obstant això, la majoria dels països no posseeixen sistemes efectius de llicències i registre d'armes.

La reglamentació de les armes a mans dels civils va ser omesa en l'acord del 2001, i per tant no va formar part de les obligacions dels estats en el Programa d'Acció. Malgrat això, el 70% dels governs han inclòs informació per al control de la possessió civil en els seus informes a l'ONU des del 2001. Els governs entenen clarament la importància de regular la possessió civil per prevenir el desviament; és el moment que el procés d'armes lleugeres de l'ONU també ho reconegui.

Els governs han d'acordar:

- Promoure la responsabilitat dels propietaris d'armes requerint que totes les armes de foc siguin registrades. Els individus als quals se'ls permet posseir armes de foc i municions han de ser responsables de la seva seguretat i del seu ús.
- Definir criteris mínims per a la possessió privada d'armes amb un sistema nacional d'atorgament de llicències. Aquests han d'incloure capacitat provada per manipular una arma de forma segura, coneixement de les lleis rellevants, límit d'edat, proves psicològiques; i un control segur dels registres criminals o dels antecedents de violència, incloent-hi la violència conjugal. També haurien de sol·licitar-se llicències per a adquirir municions.
- Prohibir la possessió civil d'armes de foc d'estil militar, incloent-hi les armes de foc semiautomàtiques que puguin convertir-se en variants d'armes militars automàtiques o semiautomàtiques.
- Bloquejar l'accés a les armes a les persones amb antecedents de violència, particularment contra la parella o membres de la família.

- Introduir requisits d'emmagatzematge segur per prevenir els accidents amb armes, el suïcidi, l'ús indegut i el robatori.
- Regular els fabricants i els comerciants. Un registre nacional de tots els fabricants i les seves xarxes de distribució, incloent-hi intermediaris d'armes de foc, ajudaria a prevenir el desviament cap a l'ús il·lícit.

3. Integrar els projectes de desenvolupament i les accions sobre les armes lleugeres, tot proveint-los de finançament.

S'ha d'assignar finançament de pressupostos estrangers per a la reducció de la violència armada a través de la implementació del PA, i donar suport als plans d'acció d'armes lleugeres nacionals i regionals. La necessitat d'assignar assistència estrangera per als programes de desenvolupament que facin referència a les armes lleugeres va ser reconeguda pel comitè d'Assistència per al Desenvolupament de la OCDE el març de 2005.

Un enfocament en les necessitats de desenvolupament ha de considerar les causes primordials de la violència armada i els factors que augmenten la demanda de les armes lleugeres. En molts països, una combinació de falta de seguretat i desenvolupament condueix a l'ús indegut de les armes per guanyar-se la vida.

Han d'integrar-se accions per controlar el subministrament d'armes i reduir la violència armada en estratègies per reduir la pobresa, per exemple:

- En les àrees urbanes afectades per la violència armada, els projectes educatius poden ensenyar als nens formes alternatives de resoldre conflictes i proveir models de rols alternatius de masculinitat i dels homes en la societat.
- En les àrees rurals on la violència armada és molt present relacionada amb el control dels escassos recursos, els projectes de desenvolupament que proveeixin aigua, terra o serveis veterinaris poden incloure elements de prevenció de conflictes, com establir comitès de pau de representants locals que acordin reunir-se i parlar abans d'acudir a les armes.

Principis Globals per a les Transferències Internacionals d'Armes

NOTA: Els principis següents agrupen les obligacions actuals dels Estats segons la llei i els estàndards internacionals pel que fa a la transferència internacional d'armes i són proposades per un grup divers d'ONG. Els Principis reflecteixen molts instruments internacionals de diferent naturalesa, tractats universals, tractats regionals, Declaracions de les Nacions Unides, organitzacions regionals o multilaterals, reglamentacions que tenen la intenció de ser un model per a la legislació nacional, etc. Alguns dels Principis reflecteixen normes tradicionals, mentre que altres reflecteixen lleis o bones pràctiques en ascensió, que estan guanyant una àmplia acceptació. La compilació indica als estats les millors regles generals per adoptar i per establir un control efectiu de les transferències internacionals de totes les armes convencionals segons l'estat de dret.

PRINCIPI 1:

Responsabilitats dels estats

Totes les transferències internacionals d'armes han de ser autoritzades per un estat reconegut i portades a terme en compliment de les lleis nacionals i procediments que reflecteixin, com a mínim, les obligacions dels estats segons la llei internacional. Els funcionaris estatals designats han d'atorgar una autorització per escrit per a cada transferència només si la transferència en qüestió compleix els

principis establerts en aquest document, i no ha d'atorgar-se l'autorització si és probable que les armes es desviïn dels seus presumptes destinataris legals o es puguin reexportar de manera contrària als objectius d'aquests Principis.

PRINCIPI 2:

Limitacions expresses

Els estats no han d'autoritzar les transferències internacionals d'armes que violin les seves obligacions expresses segons la llei internacional. Aquestes obligacions inclouen:

A. Obligacions, segons la Carta de les Nacions Unides, incloent-hi:

- a. Resolucions obligatòries del Consell de Seguretat, com aquelles imposades pels embargaments d'armes;
- b. La prohibició sobre l'ús de la força o amenaces;
- c. Prohibició en la intervenció en els assumptes interns d'un altre estat.

B. Qualsevol altre tractat o decisió vinculant a aquest estat, incloent-hi:

- a. Decisions vinculants, incloent-hi embargaments, adoptats per organitzacions rellevants internacionals, multilaterals, regionals i subregionals en les quals participi l'estat;
- b. Prohibicions sobre les transferències d'armes que sorgeixin de tractats particulars dels quals l'estat formi part, com la Convenció de l'ONU de

1980 sobre la prohibició o restricció de l'ús de certes armes convencionals que poden ser considerades excessivament perjudicials o tenir efectes indiscriminats i els seus protocols, i la Convenció de mines antipersones de 1997.

C. Principis universalment acceptats de la llei humanitària internacional, incloent-hi:

- a. La prohibició de l'ús de les armes que tenen la naturalesa de causar ferides supèrflues o sofriment innecessari;
- b. La prohibició d'armes que són incapaces de distingir entre combatents i civils.

PRINCIPI 3:

Limitacions basades en l'ús o en la probabilitat d'ús

Els estats no han d'autoritzar les transferències internacionals d'armes a llocs on s'utilitzaran o probablement s'utilitzaran per cometre violacions de la llei internacional, incloent-hi:

- a. Violacions de la Carta de les Nacions Unides i regles del dret consuetudinari relacionades amb l'ús de la força;
- b. Violacions greus a les lleis de drets humans internacionals;
- c. Violacions serioses de la llei humanitària internacional, genocidi, i crims contra la humanitat.

4. Assistir els supervivents

Actualment, els supervivents de la violència armada són gairebé invisibles per als negociadors en el procés d'armes lleugeres de l'ONU. Aquí poden aprendre's lliçons d'altres processos internacionals. Per exemple, des del Tractat d'Ottawa, que va prohibir l'ús de mines anti-persona el 1997, s'han posat a disposició de les víctimes de les mines considerables recursos a través de la comunitat internacional. La Conferència de Revisió hauria d'assolir una sèrie de compromisos, com que:

- Financin les accions d'emergència, i també l'atenció psicosocial i física a llarg termini per als supervivents de la violència armada.
- Proveixin educació en primers auxilis a la policia i a altres persones proclius a ser les primeres a trobar una persona ferida. És una mesura de baix cost i efectiva per reduir la mortalitat i les lesions greus.
- Dissenyin plans de rehabilitació a llarg termini dels supervivents: això pot tenir impactes econòmics i socials positius, i alhora pot trencar el cicle de violència.
- Incloguin assessorament per a traumes i programes de reintegració en situacions postbèliques.
- Contemplin les necessitats específiques de dones i nenes supervivents de la violència armada, particularment de la violència sexual a punta de pistola.
- Incloguin els supervivents de la violència armada en activitats per a prevenir i reduir la violència armada. Les seves opinions i aportacions sovint proveeixen nous punts de vista, particularment sobre com reduir la demanda d'armes lleugeres.
- Reconeguin els límits no gaire definits entre víctima i perpetrador. Existeix una necessitat de tractar específicament els homes joves, que constitueixen la majoria dels perpetradors, víctimes i supervivents al mateix temps de la violència armada.

Què podem esperar de la Conferència de Revisió de l'ONU?

La pregunta fonamental en la Conferència de Revisió serà si continuem endavant i a quina velocitat.

Alguns governs volen evitar que de la Conferència en surti un mandat més ampli pel que fa al procés d'armes de l'ONU. Argumenten que la Conferència de Revisió hauria de servir per -tant sols- informar sobre els assoliments aconseguits en els últims cinc anys i no s'hauria d'intentar enfortir o millorar el concepte original del Programa d'Acció.

Altres països creuen que la Conferència suposa una oportunitat d'assolir un progrés real contra el problema global de la proliferació i l'ús indegut de les armes lleugeres, garantint un compromís d'acció cooperativa i efectiva per controlar el tràfic d'armes. Durant els últims cinc anys s'ha fet evident que existeixen buits en el PA original, i que aquests buits han de tractar-se, perquè els acords puguin implementar-se.

En principi, si l'opinió de la majoria s'imposa, la Conferència de Revisió hauria de tirar endavant el procés d'armes lleugeres de l'ONU, traduint l'acord polític del 2001 en accions efectives. En reconeixement de la necessitat de cooperació internacional urgent, hauria de donar suport a la inclusió de mesures per millorar la implementació del Programa d'Acció, (PA) tal i com s'esmenta en les propostes realitzades per IANSA anteriorment.

Malauradament, un dels majors obstacles en el procés de les armes lleugeres és la interpretació distorsionada de consens que s'aplica. "Consens" ha de significar acord general amb relació a una decisió, en el qual les objeccions s'escolten i es modifica el text sempre que sigui possible. Aquí, no obstant això, consens és simplement un sinònim per permetre imposar el seu veto a un estat poc favorable a avançar.

Aquesta interpretació de consens s'ha heretat del control d'armes de l'era de la Guerra Freda. El consens pot ser important estratègicament si parlem d'armes nuclears i del reduït club d'estats que les posseeixen. No obstant, les armes lleugeres són presents en cada país i són fabricades per la meitat dels països, i no existeix base racional per permetre que les objeccions d'un o dos països bloquegin el progrés sobre les mesures per fer més segurs els ciutadans dels altres 190 països. Malgrat la paràlisi creada pel sistema de consens, només algunes nacions, fins ara, han demostrat la intenció de bloquejar la presa de decisions.

Un exemple del que pot passar va succeir amb una resolució de l'Assemblea General del 2005 que vinculava el control de les armes lleugeres amb el desenvolupament i l'acció humanitària. Es va votar, i 177 Estats Membres de l'ONU van votar afirmativament a la resolució, mentre que només els Estats Units hi van votar en contra. Els Estats Units no és l'únic país que probablement bloquejarà el progrés el juny, però aquest exemple mostra que els governs progressistes poden combatre la minoria d'aquells que no volen avançar i, alhora, impedir que la resta sí que ho faci.

Els riscos són alts: aquesta és l'última oportunitat per prendre les decisions necessàries abans de la propera reunió sobre armes lleugeres el 2011. Si es perd aquesta oportunitat, cinc anys més significarien que uns altres 1.8 milions de persones moriran i milions més resultaran ferides abans que el tema es torni a discutir novament a nivell global.

PRINCIPI 4:

Factors a tenir en compte

Els estats han de tenir en compte altres factors, incloent-hi la probabilitat de l'ús de les armes, abans d'autoritzar una transferència d'armes, elaborant un registre del destinatari en compliment dels compromisos i amb més transparència en el camp de la no proliferació, el control de les armes i el desarmament. Els estats no han d'autoritzar la transferència si és probable que:

- Les armes siguin usades o facilitin l'execució de crims organitzats o violents;
- Afecti negativament la seguretat regional o l'estabilitat;
- Afecti adversament el desenvolupament sostenible;

d. Involucri pràctiques corruptes;

e. Actui en contra d'altres compromisos subregionals, regionals o internacionals, de decisions preses i acords de no proliferació o de control d'armes en els que participin els estats que exporten, importen o serveixen de trànsit.

PRINCIPI 5:

Transparència

Els estats han de lliurar anualment amplis informes nacionals sobre les transferències d'armes a un registre internacional, que publicarà un ampli informe anual internacional. Aquests informes haurien de cobrir la transferència internacional de totes les armes convencionals incloent-hi les armes lleugeres.

PRINCIPI 6:

Amplis controls

Els estats han d'establir estàndards comuns de mecanismes específics per controlar:

- Totes les importacions i exportacions d'armes;
- Les activitats de contraban d'armes;
- Les transferències de la producció d'armes sota llicència;
- El trànsit i les transferències d'armes.

Els estats han d'establir clàusules operatives per controlar el compliment i revisar els procediments per enfortir la completa implementació dels Principis.

NOTES

- Xifres d'homicidis, suïcidis i morts indeterminades extretes de l'Anuari d'Enquestes sobre Armes Lleugeres (2004): Rights at Risk (Drets en risc), pàg. 174-176: Xifres d'homicidis, suïcidis i morts indeterminades extretes de l'Anuari d'Enquestes sobre Armes Lleugeres (2005) Weapons at War (Armes en Guerra), pàg. 230. Disponible a Internet a: www.smallarmssurvey.org.
- Wendi Cukier i Victor W. Sidel, The Global Gun Epidemic (L'Epidèmia Global de les Armes): From Saturday Night Specials to AK-47s. (Dels especials del dissabte nit als AK-47) Praeger Securiti International, 2006, pàg. 4.
- L.E. Saltzman et al. (1992), "Participació de les armes i resultats de les lesions en els atacs familiars i íntims", Publicació de l'Associació Mèdica Americana, 267: 22, 10 de juny.
- L'Anuari d'Enquestes sobre Armes Lleugeres (2004) presenta un resum d'una part de la investigació: Rights at Risk (Drets en risc), pàg. 187
- Wong, K. and Jeffrey Petchell, 2005. "Intensos traumes causats per punyalades i armes de foc en l'àrea metropolitana de Sydney, New South Wales, Austràlia." ANZ Journal of Surgery. Vol. 75, tema 4, pàg. 225
- Comunicat de premsa del Ministerio de Salud de Brasil, 9 de setembre de 2005. La informació també es està disponible en un comunicat de premsa en anglès de l'Instituto Sou da Paz, "Celebració per les 3.234 vides salvades", disponible a Internet a: <http://www.iansa.org/regions/samerica/documents/Celebration-of-gun-death-decline.pdf>.
- Norwegian Church Aid (Ajuda de l'Església Noruega), Who takes the bullet? (Qui rep la bala?) The impact of small arms violence (L'impacte de la violència amb armes lleugeres), 2005, pàg. 18.
- Informe publicat a Small Arms/Firearms Education and Research Network (SAFER-Net), extret el 9 de maig de 2006 de http://www.research.rierson.ca/SAFER-Net/regions/Americas/Mex_MI03.html.
- Governo do Estado do Rio de Janeiro (2005), Fontes de Abastecimento do Mercado Criminal de Armes, pàg. 8.
- Amnistia Internacional, Oxfam Internacional i la Xarxa Internacional d'Acció Contra les Armes Lleugeres, Embargaments d'armes de l'ONU: una visió general dels últims deu anys, Informe d'Armes Sota Control del març de 2006.
- Mossegant la Bala/IANSA (2005). Acció Internacional contra les Armes Lleugeres 2005: anàlisi de la implementació del Programa d'acció de l'ONU, pàgina 6.
- Consulti <http://disarmament2.un.org/cab/poa.html>, on trobarà el text complet.
- Totes les xifres en aquesta secció (llevat de les xifres del comerç de cafè) són part de l'Enquesta sobre Armes Lleugeres, un projecte del Graduate Institute of International Studies de Ginebra www.smallarmsurvey.org.
- Xifra de l'Organització Internacional del Cafè.
- El 2003 es calcula que hi havia 84 milions d'armes de foc als 15 països de la Unió Europea.
- Organització per l'Agricultura i l'Alimentació (2005), Assessment of the World Food Security Situation (Avaluació de la Situació de la Seguretat Alimentària Mundial). Comitè de Seguretat Alimentària. Disponible a http://www.fao.org/docrep/meeting/009/J4968e/j4968e00.htm#P104_13134.
- Programa de les Nacions Unides per al desenvolupament (2005), Human Development Report 2005 (Informe del Desenvolupament Humà, 2005), p 154.
- Ibidem, p 154.
- Paul Collier (2004), Development and conflict (Desenvolupament i conflicte). Disponible a: <http://www.un.org/esa/documents/Development and Conflict2.pdf>.
- Centre for International Cooperation and Security, Department of Peace Studies, University of Bradford 2005. "The Impact of Armed Violence on Poverty and Development" (L'impacte de la violència armada sobre la pobresa i el desenvolupament). Informe complet sobre violència armada i pobresa, p 21 Citat en el Programa de Desenvolupament de les Nacions Unides (2005). Informe del Desenvolupament Humà 2005, p 158-159.
- Grup de Treball sobre Armes lleugeres (2003). "Small Arms and Tourism" (Armes lleugeres i turisme). Citat a Norwegian Church Aid (2005). Qui rep la bala? L'impacte de la violència de les armes lleugeres, p. 48.
- Buvinić Mayra i Andrew Morrison (1999). Violence as an Obstacle to Development. Banc Interamericà per al Desenvolupament, Washington, DC. Citat en el Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (2005). Securing Development (Assegurant el Desenvolupament), p, 11. Disponible a Internet a: <http://www.iansa.org/un/documents/securing-development-final.pdf>.
- Centre per al Diàleg Humanitari. Les persones primer; perspectives de seguretat humana sobre la disponibilitat i l'ús indegut de les armes lleugeres, p. 8.
- Philip J. Cook i Jens Ludwing (2000). Gun violence: The Real Costs (Violència armada: el cost real), Oxford University Press.
- Andrew D. Pinto, Peter Olupot-olupot i Victor R. Neufeld (2006), Health implications of small arms and light weapons in eastern Uganda (Implicacions de les armes lleugeres per la salut a l'est d'Uganda). Informe presentat en "Driving Change, Developing Firearms Policy for Safer Societies", Durban, Sud-àfrica, 1 d' abril de 2006.
- Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (2005). Quant li costa la violència a El Salvador?. Resum executiu disponible a Internet a: <http://iansa.org/un/documents/securing-development-final.pdf>.
- Coghlan B, Brennan RJ, Ngoy P, et al (2006). Mortality in the Democratic Republic of Congo. (Mortalitat a la República Democràtica del Congo) a nationwide "Lancet 2006,367 44-51. Text disponible a: <http://their.org/resources/DRCMortality0106Study.doc>.
- Segons l'ONU, els conflictes armats constitueixen actualment la darrera força motivadora de la majoria dels corrents de refugiats.
- Cate Buchanan i Roberts Muggah, (No Relief: Surveying the effects of gun violence on humanitarian and development personnel). Enquesta sobre els efectes de la violència armada sobre el personal de desenvolupament i ajuda humanitària. Centre per al Diàleg Humanitari, 2005, p. 9.
- Ibid.
- Ibid.
- Robert Muggah i Meter Batchlor, Development Held Hostage: Assessing the effects of small arms on human development (Avaluant els efectes de les armes lleugeres sobre el desenvolupament humà). A Stuide of the socio-economic impacts and development linkages of small arms proliferation, availability and use (Un estudi dels impactes socioeconòmics i vincles amb el desenvolupament de la proliferació de les armes lleugeres). PNUD, 2002, p. 36.
- Enquesta sobre Armes Lleugeres 2004, Derechos en Riesgo, p. 180.
- Ibid, p. 178.
- Ibid, p. 178.
- Sean Dorney, Papúa Nueva Guinea; Persones, política i història des del 1975, re ved, Sydney, ABC Books, 2000.
- Consell d'Investigació Mèdica de Sud-àfrica (2004). Resum de política: A nacional study of female homicide in South Africa (Un estudi nacional sobre l'homicidi femení a Sud-àfrica). Disponible a: <http://www.mrc.ac.za/policybriefs/woman.pdf>.
- Jessica Galeria i Luciana Phebo: Usant la informació pública per informar, buscar suport i implementar polítiques per a la prevenció de la violència armada: Un estudi de cas a Brasil i lliçons apreses del referèndum de prohibició d'armes. Document presentat a Driving Change, Developing Firearms policy for Safer Societies. (Impulsant el canvi, desenvolupant polítiques per a les armes de foc i aconseguir unes societats més segures). Durban, Sud-àfrica, 1 d'abril de 2006.
- M. Klare (1999) "The Kalashnikov Age" Butlletí de la Federació de Científics Atòmics dels EUA. Disponible a: http://www.thebulletin.org/article.php?art_ofn=jf99klare.
- Coalició per aturar l'ús dels nens soldats (2005). Childs Soldiers Golbal Report 2004, disponible a: <http://www.child-soldiers.org/resources/global-reports>.
- Luke Dowdney, Children of the Drug Trade, 2003.
- Herby, P. 1999. Arms Transfers, Humanitarian Assistance and Humanitarian Law. (Transferències d'armes, ajuda humanitària i llei humanitària). A Jeffrey Boutwell, Michael T. Klare (eds). Ligh Weapons and Civil Conflict (Armes lleugeres i conflicte civil). Controlling the Tools of Violence (Controlant les eines de la violència). Lanham, MD: Rowman y Littlefield p. 199. Citat a: Norwegian Church Aid, Who takes the bullet? (Qui rep la bala?). The impact of small arms violence, p. 18. (L'impacte de la violència de les armes lleugeres).
- Siglo Veintiuno (Guatemala City), 2004. "Assessinen a 33 cada setmana" 11, octubre. http://www.sogloxxi.com/detallesnews_otra edició.asp?pag=njkeia1.txt Accessed 21.04.2005 Citat a: Norwegian Church Aid, Who takes the bullet? (Qui rep la bala?) The impact of small arms violence, p. 18 (L'impacte de la violència de les armes lleugeres).
- Iraq Body Count (2005) "Un dossier de les víctimes civils 2003-2005". Disponible a: http://reportsiraqbodycount.org/a_dossier_of_civilian_casualties_2003-2005.pdf.
- Luke Dowdney, Children of the Drug trade (Nens del comerç de la droga) 2003, p. 114-117.
- Jessica Galeria i Luciana Phebo. Utilitzant la informació pública per informar i buscar suport per a implementar polítiques per a la prevenció de la violència armada. Un estudi d'un cas a Brasil i lliçons apreses del referèndum per a la prohibició de les armes. Document presentat a "Impulsant el canvi, desenvolupant polítiques per a les armes de foc i aconseguir unes societats més segures", Durban, South Africa, 1 d'abril de 2006.
- DJ Wiebe (2003) Homicida and suicide risks associated with firearms in the home (Homicidis i suïcidis relacionats amb les armes de foc a la llar). Un estudi nacional de control de casos. Ann Emerg Med, 2003, Jun; 41 (6) 771-82.
- Small Arms Survey 2004. Right at Risk (Enquesta sobre armes lleugeres 2004, Drets en risc), p. 187.
- Wendy Cukier y Victor W. Sidel, The Global Gun Epidemia From Saturday Night Specials to AK-47s (L'Epidèmia global de les armes: dels especials dissabte nit als AK-47), Praeger, Nova York.
- DJ Wiebe (2003). Homicida and suicide risks associated with firearms in the home (Homicidis i suïcidis relacionats amb les armes de foc a la llar). Un estudi nacional de control de casos). Ann Emerg Med, 2003, Jun;41 (6) 771-82.

Què és IANSA i què pretèn?

IANSA és una xarxa global de més de 700 organitzacions de la societat civil, incloent-hi seguidors de campanyes democràtiques, activistes dels drets humans, agències de desenvolupament, grups de dones, organitzacions religioses, mèdiques, treballadors humanitaris, grups de suport de víctimes, acadèmics i advocats. Els membres d'IANSA estan treballant per a la creació de controls en el comerç internacional d'armes i per al desenvolupament de polítiques que protegeixin les persones de la violència armada.

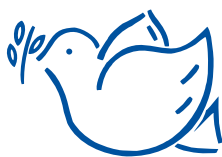
La participació de persones de tants sectors diferents significa que el pensament i l'acció d'IANSA estan basats no només en la recerca i la informació, sinó, a més, en l'experiència directa dels nostres membres a primera línia de foc. Podem trobar-la en els barris pobres de Manila, en els camps de batalla del Congo o en els carrers de Medellín, on els membres veuen la realitat destructiva de la proliferació de les armes lleugeres de primera mà.

Fundació per la Pau, membre català de la xarxa IANSA

La Fundació per la Pau és una ONG nascuda al 1983 i que treballa per un món en pau. A través d'una opinió pública cada cop més informada i activa, impulsa tots aquells canvis culturals i estructurals que facin possible l'eradicació de la violència com a forma de relació entre persones i pobles.

El nostre compromís amb la pau ens porta a desenvolupar activitats d'educació per la pau, de sensibilització i mobilització social i d'implicació en els conflictes. La seva prevenció, resolució o transformació, tant dels propers, al nostre país, com dels més llunyans, en d'altres llocs del món, és un dels nostres objectius.

Fundació per la Pau

www.fundacioperlapau.org

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Direcció General
d'Actuacions Comunitàries i Cíviques

Fundació per la Pau

c/ Casp 31, 2n 1a A - 08010 Barcelona
Telèfon: 93 302 51 29 Fax: 93 301 75 62
E-mail: info@fundacioperlapau.org
www.fundacioperlapau.org